

delse, Sammensætning og Virksomhed, kan og vil stille antagelig Borgen for, at det ikke, som det virkelig formodes, trindt om i Landet, er i Færd med at opløse mere end sig selv, opgive Danmarks Riges Selvstændighed og kuldaste dets frie Forfatning. Det er nemlig en Kjendsgjerning, at Danmarks Folk, som længe ikke ret har vidst, om det var kjøbt eller solgt, nu er nærved at troe, at det er solgt: Ministeriet tier, Ministeriet tier haardnakketh, selv da Rigsdagen forsamledes, selv da Finantsloven blev forelagt, mælede der ikke et Ord om Rigets Stilling, ikke et Ord om den Forvandling, som dog vistnok er foregaaet i Ministeriet, siden vi vare her sidst, en Forvandling, saa meget vigtigere, saa meget mere trængende til en Oplysning for Rigsdagen, som jo, idetmindste efter Aviserne, ved denne Forvandling den eneste Minister, der havde Ord for frie og folkelige Sympathier, er udstedt eller dog udraadt, og som der jo i hans Sted er indført eller dog indtraadt en anden Minister, der ikke engang, saa vidt jeg veed, selv har villet anses for at være hvad vi kalde folkelig og frisindet, (Hør!), ja en Minister, som det hele danske Folk, saavidt jeg veed, i 1848 fandt og kaldte utaalelig (Hør), og som altsaa neppe nu kan sidde midt i Statsraadet, uden at anses for at være Sjælen deri, neppe kan være kommen til at faae Sæde der eller endnu mindre blive varm i Sædet, uden at hans Anskuelse maae anses for at være de herskende. Under disse Bårer, og medens de eneste, vistnok urene, Rilder, hvoraf vi kunne øse nogen Underretning eller Formodning om vort Ministeriums, vort tause Ministeriums Fødsel og Væxt og Virksomhed, vare de tydske Aviser, kom der Aftenen før Rigsdagens Aabning en Artikel tilsyne i den Berlingske Avis (Var født: Hør!), som kun lignede een af to Ting, enten et aldeles flesvig-holsteensk, absolutistisk Ministeriums

Program (Hør!) eller en bidende Satire paa et saadant Ministerium. Artiklen lod nemlig, som vistnok hele Folkethinget veed, paa, at det danske Folks Dnsse, Mening og Villie slet ikke kunde have noget at betyde, hvor det gjaldt om, at en flesvig-holsteensk Hertugs Vemand paa Danmarks Throne skulde udøve den ubetingede Pligt at holde Stangodset samlet og at sikkre sine Arvinger dets fulde Indtægter (Hør!). Efter nogen Overveelse antog jeg rigtigt nok denne Artikel for at være, hvad jeg nævnte sidst, for at være Satire (Hør!), jeg antog den for at være et Sidesykke til en i sin Tid meget berømt Artikel i det samme Blad om, at vi skulde holde den 6te Juli, Setersdagen fra Fredericia, som en almindelig Bods- og Bedringsdag i Landet (Almindelig Munterhed.); men da jeg nu har seet, at den, saavidt man kan skjønne, for fuldt Alvor tages i Forsvar i det samme Blad, et Blad, hvis Forsigtighed ellers er saa berømt som nogen Borgemeesters, saa kan jeg virkelig ikke andet end hælde til den anden Side, og under disse Omstændigheder spørger jeg det danske Folkething: kunne vi forsvare for vor Samvittighed, for Efterlægten, for det danske Folk i det Hele, hvor Talen er om hele Rigets Pengemidler og Skattebyrde, ja vel endog om nye trykkende Skattebyrder, at forhandle derom med et mildest talt meget mistænkeligt sammensat, haardt bestyldt og haardnakketh taust Ministerium (Hør!), kunne vi forsvare at bevilge et saadant Ministerium Pengemidlerne til dets Forlangelse, kunne vi forsvare, efter dets Forlangende at bevilge en vistnok efter Omstændighederne stedse trykkende Skat, for at det samme Ministerium maaskee, ja jeg vil sige, rimeligviis saasnart det var skeet, ikke alene kunde opløse Rigsdagen, men kuldaste Forfatningen, og maaskee estergive Staten som Beviis paa, at det kun var Rigsdagen, der trykkede Folket?